

חינוך בפרשה- דברים צוות בצוותא הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ'

בתי הספר יצאו לחופשת קיץ. ת"תים וישיבות יוצאים אף הם להתרעננות. מחנכים ומנהלים בני-בינה מנצלים את הרווח להתבונן ולהתכונן בין פרשה לפרשה. לרענן נהלים, לעדכן הנחיות, לחדש וללטש מוסכמות, **ולאחד כוחות.**

הנכס היקר ביותר במוסד הוא ה'הון האנושי'. הצוות מורכב מאישים רבים, שלכל אחד כישורים ויכולות שונים. חלקם ותיקים עתירי ניסיון בשטח, ואחרים פרחי הוראה בעלי מבט אקטואלי וטריות. לעתים נקבצו יחד בעלי רקע שונה, כל א' מביא איכויות שרכש ממורשתו ומרבותיו. העיקר הוא למזג ולגבש את כולם, **לְצַוֵּת את הצוות!**

משה רבינו מתאר בפרשתנו: **וְאָמַר אֲלֵכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר לֹא אוֹכַל לְבַדִּי שְׂאֵת אֲתָכֶם.** ותיכף מכריז: ה' אֲלֵקִיכֶם הֲרַבָּה אֲתָכֶם וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב. בספר היקר 'מענינה של תורה' מביא דרוש נאה. עם ישראל נמשל לחול אשר על שפת הים, ואף לכוכבי שמי רום. מדוע כאן מיחסם דווקא לכוכבים? מפני שטבע חול הים הוא להתגבש ולהתאחד. הגרגרים נאחזים אלו באלו. כוכבי השמים אמנם גדולים ועצומים, אך מרוחקים זה מזה. אומר להם משה, היות ואינכם **מאוחדים** כחול הים, אלא **פרודים** ככוכבי השמים, קשה לי להוביל אתכם לבדי!

משימת המנהל היא לעודד **שותפות** בקרב אנשי צוותו. הוא עצמו משמש דוגמא ע"י התייעצות הדדית ושיתוף. כשצוות משלב זרועות, כל אחד תורם חלקו למאמץ המשותף, ה'כלל' משתבח! מי שחושב רק להנות מאחרים, מבלי לחלוק מיכולותיו, כישוריו וזמנו, הוא מהווה נטל, ופוגם במארג המאחד. זאת ועוד, אין מקום ל'תחרות' בקרב הצוות, שהרי **כולם חשובים.** האם המזלג יטען שהוא חשוב יותר מהכף? אמנם הסכין הכי מחודדת, אך גם לכפית הקטנה חלק מרכזי! המשל אומר: אם ירצו **שני חבלים** להתקשר יחד, זה בזה, מוכרח כל אחד לוותר מעט על מידת אורכו. בלי ויתור על מעט מן האורך לא יצליחו להתקשר זה לזה. **הרי ש'ויתור' הוא סוד ויסוד ה'קשר'!**

על צוות להיות חדור רוח עשייה. לא צוות פאסיבי, כ'עדר כבשים' הרועים זה לצד זה בנחת, אלא אקטיבי, כ'נחיל דבורים', הפועל ויוצר יחד – תחת הנהגת 'מלכה' אחת, ובמאמץ משותף בונה כוורת מסועפת וממלא תְּאֵיָה דבש.

חינוך בפרשה- דברים צוות בצוותא הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ'

כאשר משה רבינו תר אחר דיינים שיעמדו לצדו בהנהגת העם, הוא מכריז הבו לְכֶם אֲנָשִׁים **חֲכָמִים וְנְבוֹנִים וְיָדְעִים** לְשִׁבְטֵיכֶם, וּבִהְמִשְׁךְ נֹאמֵר וְאָקַח אֶת רֵאשֵׁי שְׁבֵטֵיכֶם אֲנָשִׁים **חֲכָמִים וְיָדְעִים**. אמרו חז"ל כי נבונים ה'מבינים דבר מתוך דבר' **לא מצא**. העיר **הרה"ק רמ"מ מליובאוויטש** שבמלאכת המשכן הרי **כן מצאו נבונים**, כפי שנא' וְעָשָׂה בְצִלָּאֵל וְאֶהְיֶאֱבֹד וְכָל אִישׁ חָכָם לֵב אֲשֶׁר נָתַן ה' חֲכָמָה וְתַבּוּנָה בְהֶמָּה. וביאר, שיש הבדל תכליתי בין 'נבון' הנועד להנהגה לבין 'נבון' האמון על הקמת המשכן. במשכן קבע הקב"ה את תבניתו ותבנית כליו **במדויק**. כל בגד ופריט נמסר **במתכונתו**. אמנם על עושי המלאכה 'להבין דבר מתוך דבר', אך ללא כל חידוש ויצירתיות, כי אסור לשנות מאומה. ברם, להנהגת עם דרושים אנשים בעלי חשיבה חדשה ויצירתיות, 'להבין דבר מתוך דבר' כיצד להוביל בכל עת! גם אנו, בבואנו להעמיד צוות, דרושים 'נבונים' שיצעידו את המוסד בחדשנות ורעננות, ובכך להיות 'מנהיגים!' עוצמת הצוות באה מגיבוי הדדי וסיוע חברתי. צוות אינו מקבץ של יחידים, אלא צוות מוצק, מגובש ומאוחד. חלילה לאיש צוות לרכל או אפי' לשמוע לזות שפתיים על חבירו, ולשתוק, כי החלֶשֶׁת חוליה בודדת, פוגעת בחוסן הצוות כולה. גם חבר 'חלש' יותר נתמך על-ידי חבריו. **"כשהעיר תומך בפיסח – שניהם מתקדמים מהר יותר!"**.

מסופר כי **פועל בנין** מתאמץ להזיז אבן כבדה. דוחף ומושך, מזיע וְיָגַע. הוא קורא בנימת ייאוש לעבר חברו לעבודה, "עשיתי כל שבכוחי אך האבן לא זזה!". משיב לו חברו "לא עשית כל שבכוחך! **לא ביקשת ממני עזרה!"**. מקומנו הוא - לצד מבקש העזרה, מוכנים להושיט יד, כתף ולב. מקומנו גם **לזהות** הנזקק לעזרה, גם כשאינו מבקש...!

כולנו מסכימים כי לא אוכל לְבַדִּי שְׁאֵת וּגו'. נאיר ככוכבי על - אך גם נתגבש כחול, עוזרים ונעזרים, ויהי ה' בעזרנו!

בהצלחה בעבודת הקודש!

יחיאל מיכל מונדרוביץ'

123ymm@gmail.com